

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁν ἔκτον διατρέχομεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κ' ὀκτακόσια κ' ἐνεῖνῶτα σὺν ἐννιά.
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς ὅσῳν ψεύτη τὸν ντυνῶν

Τέσσαρες τοῦ Δεκεμβρίου
κ' ἑναρξίς Βουλευτηρίου.

Ὁδῶντα πέντε σὺν ἑξακόσῳ,
τὸν Βουλῆθρων ἀρχίξ' ἡ γλώσσα.

Περικλέτος, Φασουλῆς, ὁ ἕνα πάλκο τῆς Βουλῆς.

Φ.— Κότταξε, βρὲ Περικλέτο,
κατακλινοῦμο τσιπίο,
καὶ καθίσματα τῆς ὄρας γιὰ Ῥωμαϊκοὺ ραχάτι,
καὶ νοικοκυρὸ καὶ πάστρα, ποῦ κτυπᾷ σὲ κάθε μάτι.

Παρλαμένο σὰν κ' αὐτὸ
δὲν ματάδα, κουτεντὲ,
νὰ μπερντίεις γιὰ κρυφτὸ
καὶ γιὰ καραγκιζὺ-μπερντὲ.

Π.— Κι' ἔδω πέρα καθὼς βλέπεις μεταρρῶμισις μεγάλῃ,
ἄλλαξε καὶ τὸ χαλί,
κ' ἔν τὸν τόνον, Φασουλῆ,
εἰς τὸ χὰ τὸν μεταφέρρις, τὸ χαλί θὰ γίνῃ χαλί.

Φ.— Τράβα μου, βρὲ Περικλέτο, τὰ τσουλούφια καὶ τὸ μῦσι,
δλ' ἀνάλατα καὶ κρύα
κ' ἄδειανὰ τὰ θεωρεῖα,
τοῦ λαοῦ τοῦ κυριάρχου δὲν μαζεύτηκε λεφοῦσι.

Π.— Μὲ λιγόνου ποδογύρων ἀρωματισμένα χνώτα...
Φ.— Τὸν Παλοῦτσα τὸν Ἀργεῖτη διακρίνω πρῶτα πρῶτα.

Π.— Ἔλα δὸς μου, βρὲ σκολιάρο,
τὰ λορνιά νὰ τὸν λορνιάρο.
Φ.— Διὸ Μνίστροι φλογεροὶ
δείχνου μίτια γλαρωμένα,
μὰ δὲν βλέπω Θεωρῆ,
μήτε Τσίλιγα κανένα.

Π.— Ἐναδὸς μου τὰ λορνιά σου, Φασουλῆ μου μπακαλιάρο,
τὰ καθίσματά των τῆδεα μιά στιγμή νὰ τὰ κιαλάρω.
Τί περίεργο καὶ τοῦτο... Ἐναδὸς μου τὰ λορνιά...
ὀχιως τοὺς τσοπαναρίους ἦλθαν μόνον τὰ ἄρνια.

Φ.— Ἔνα μοναχὰ τσοπάνῃ
διακρίνω, μπεγλιδάνῃ,
ἄλλ' αὐτὸς δὲν ἔχει στάνῃ.

Π.— μὰ μὲ τὸν καιρὸ θὰ κάνῃ.
Ποιὸς αὐτὸς, βρὲ Ριγολέτο,
ποῦ τὰ μάτια σου τραβᾷ;

Φ.— Θὰ τὸν ὄψις, βρὲ Περικλέτο,
σὰν ἀνοίξῃς τὰ στραβά.

Π.— Μὴ μοῦ λὲς τὸν Καραπάνο, ποῦ ὅτῳ Προεδρεῖο στέκει;

Φ.— Ὅχι; ποῦ νὰ τὸν καταλάβῃς μ' ἐμπάρτυρησις, ζευξέκη.
Βλέπω μὲ ἤγηλὴ τὴν μῦτη
κ' ἄλλουσι φέρονται τὰ πρῶτα,
βλέπω καὶ τὸν Βελλιμανίτη
μὲ ἤγηλὸ καὶ ρειδιγκότα.

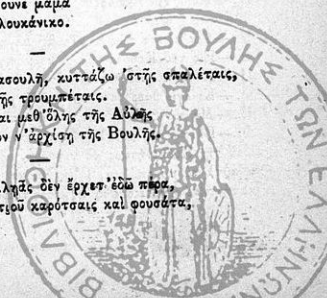
Π.— Ἐναδὸς μου τὰ λορνιά σου... τί λοφία, τί λιλιὰ!...
γαλονάδες καταυγάζουσι,
κ' ὄλοι τρέχουσι κ' ὄλοι βάζουσι
ὅστιν ἀγγάρεα τὰ σκυλιά.

Φ.— Περικλέτο συντοπιτῆ
καὶ σαχὲ μπουρζοαζί,
βλέπω τὸν Μητροπολίτη
μὲ τὴν Σύνοδο μαζί.

Νάτος... σεβαστὸς προβαίνει,
καὶ μεστός ἁγίου θάρρους
μὲ τὴν ἁγιασοῦρα ραίνει
σεβαστοὺς καλικαντζάρους,
ποῦ τὸ κράτος τοῦς τιμᾷ
σὰν τὸ φαρβεμάνικο,
κ' ὄλοι θέλουσι μαμὰ
καὶ τειτὸ λουκανίκο.

Π.— Μεγάλῃ φούρις, Φασουλῆ, κυττάζω ὅτῃς σπαλίταις,
κ' ἄκουω τῆς τρουμπιτάις.
Ὁ Βασιλεὺς μας θάρχειται μεθ' ὄλης τῆς Δύσεως
τὴν Σύνεδον τὴν ἑκτακτον ἄρχισι τῆς Βουλῆς.

Φ.— Μήτε κανέναν Βασιλεὺς δὲν ἔρχεται ἔδω πέρα,
μὴ ἔρχονται τοῦ Παλατιοῦ καρδέσις καὶ φουσατά.

μόνον ὁ Κόντης ἔρχεται μετ' ἑσέμεριαν ἀέρα
καὶ σέρνει πίσω του ντουγιὰ καὶ μούτσουνα λουστράτα.

Αὐτὸς ὁ Κόντης τῆς ἑλπᾶς,
κι' ἀπὸ τὸ βάρος τῆς δουλειᾶς
ἔχει τὴν ῥάχην του κυρτῆ,
μὰ καὶ περίσσια χαίρει,
βαστᾷ λιθάνι καὶ χαρτί,
χαρτί καὶ καλαμάρι.

Μὲ τὸ λιθάνι, Περικλῆ, μόνοςξ λιθανίζει
τὴν κοντυλιεῖα μύτη του καὶ κροφοκαμάρνεσι,
μὲ τὸ χαρτί τὸν ἀμπακο ἔστ' αὐτία μας ψιθυρίζει,
καὶ μὲ τὸ καλαμάρι του τοὺς λάλους μουντζουρώνει.

Ὁ Κόντης ἀριβάρισε,
κι' ἐν μέσῳ τῶν ὀμίλων
ἡ μύτη του ἔτρακάρισε
μὲ μύτταις ἄλλων φίλων.

Ζήτα μου πάλι τὰ λορνιά
νὰ ἔῃς τρανῶν γαλαῖα...
γύρω ἔσ' τὸν Κόντη λαγιαριὰ
βελᾷζου μετ' ἐβελᾷα.

Ἐπίσκοποι σιχόνονται,
ἔσ' τὴν πόρτα τὸν προσβάνου,
βεντάγιαξ ζεδιπλόνονται
ἀέρα νὰ τοῦ κάνουν.

Ὁ Κόντης μπαίνει λυγιωτὸς
καὶ λείει κάθε προσωτῶς:
ασκιάβο, Κορριάτ' ἰππότη μ'
κι' ἐφέντη μ' καὶ δεσπότη μ' ἄ.

Λερνόνου ρεμπσοκέρηδες
τὸ παστρικό ταπί,
τρίχουσι εἰς γασσομέρηδες
ν' ἀκούσουσι τί θὰ πῆ.

Ὁ Κόντης ἀριβάρισε καὶ προγορεῖ ἔσ' τὸ βῆμα,
σῆμα μαζί μου, Περικλῆ, ν' ἀκούσης τὰναστάσιμα...
νὰ κι' ὁ Ρωμάνος ὁ κομψός... ἄλλ' ὅμως κρίμα κρίμα,
ποῦ ἔδεν φορεῖ καὶ τ' Ὀρμανεῖ μετ' ἄλλα τὰ παράσημα.

Ἰδοὺ κι' ὁ Λόρδος Ναύαρχος, κορμὸ καταστρογγύλου,
τὸν Ποσειδῶνα πίσω του μικρὸν τὸν βλέπω σκύλακα,
κῦττα καὶ τὸν Καράπαυλον, τὸν Νέστορα τῆς Πύλου,
τῆς σεβασμίας Θεμίδος Λόρδου σφραγιδοσύλακα.

Π. — Ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος;

Φ. — Ὁ πολὺς Θανάσιος τῆς Παιδείας...

Π. — Γὰ κῦττα πῶς ἀκολουθεῖ μετ' συντριβὴν καρδίαν.

Φ. — Εἰς τοῦ Κουβέρνου τὸν κορμὸν χρυσὴν περικοκλάδα.

Π. — Καθάραι μούγινε κι' αὐτὸς μετ' τὴν γυτὴν βελᾷα.

Φ. — Κι' ἰγὼ βαρροῦσα πῶς θάβῃ μετ' ῥάσσα παππαεῖστικα.

Π. — Μὲ τὴν βελᾷα καὶ τὸ κλᾶσ σ' εἶδα καὶ σ' ἐλιμπόστηκα.

Φ. — Βλέπω καὶ τὸν Σιμόπουλο σὰν μούγια μίς' ἔσ' τὸ γάλα,
ἰδοὺ τῆς Κυβερνήσεως τὸ γιανεμὶ, τὸ φουλι,
μ' αὐτὰ τὰ μονοπόλια, μ' ἐκεῖνα καὶ μετ' ἄλλα
κατήντησε ρεγκοιόδης, κι' ἄς εἶδος τοιροπούλι.

Π. — Κῦτταξ σουλοῦπι, σχῆμα,
κῦττα τοῦ Κουβέρνου λούσο,
νὰ κι' ὁ Κόντης εἰς τὸ βῆμα,
δὸς μου τὰ λορνιά ν' ἀκούσω.

Φ. — Βάζει τὰ γαλιὰ ἔσ' τὴν μύτη
καὶ τὴν Σύνδοον κηρύττει
τῆς δεκάτης πέμπτης χάβρας,
τῆς μυριοστῆς παλάβρας,
ποῦ τὰ λάβαρα τῆς Λαύρας
τὰ ζεδιπλωσε ἔσ' τὰς αἴρας,
κι' ἔφυγε μετ' πόδια σαύρας
πολεμίων σφαίρας μαύρας.

Π. — Τώρα, Φασουλῆ, τί κάνει;

Φ. — Τώρα τὰ γαλιὰ τοῦ βγάνει.

Π. — Τώρα;

Φ. — Τέβαλε ἔσ' τὴν τοίπη
καὶ χωρὶς γαλιὰ μὰς βλέπει,
τώρα χαιρετᾷ μετ' χάρι κάθε συντόπιτη του,
τώρα μπαίνει ἔσ' τὴν κερύττα καὶ πηγαίνει σπῆτι του.

Τώρα φεύγουν κι' οἱ λοιποὶ
τοῦ Ρωμᾶϊκοῦ φωστῆρες,
καὶ τῆς σάλας τὸ ταπί
ξεσπονοῦν οἱ κλητῆρες.

Τώρα φεύγουν καταλινα,
παρασόλια κι' ὄμπρελινα,
ποῦ κι' αὐτὰ καμμὴν ἡμέρα
ραβνόντερα τῶν ρόδων
θὰ κηρύττουσι εἰς πέρα
τὰς ἐνάρες τῶν Συνόδων.

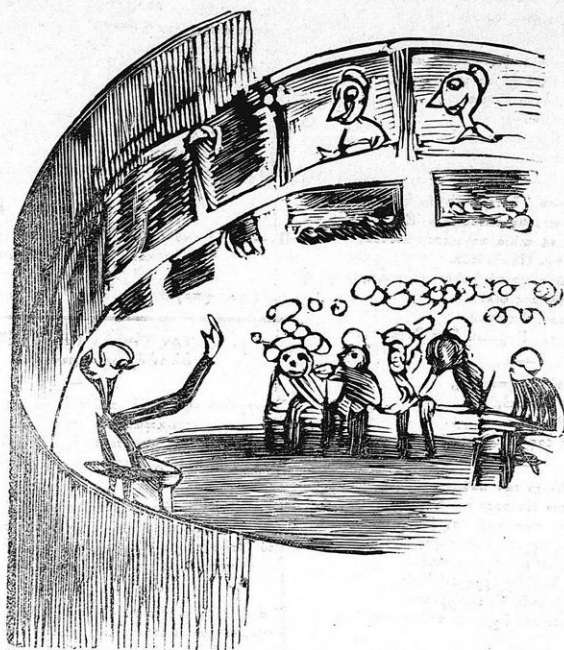
Φεύγουσι μούτρα φηγοράτα,
ἔπῃρε τέλος ἡ παρίτα,
τώρα φεύγει μετ' ἑσέμαξ, κάθε Κόντης καὶ Κοντίεα,
κάθε Πάππας καὶ παππας,
κρίμα ποῦ καὶ σὺ ἔδεν ἔχεις καμμὴν σούστα νῆμπρε μῆσο
καὶ ἔσ' τὸ σπῆτι σου νὰ πῆς.

Τώρα φεύγει τὸ σειρήτι,
τὸ σπαθὶ καὶ τὸ γαλόνι,
τώρα ἔσ' τῆς Βουλῆς τὸ σπῆτι
μὲτ' οὐκὶ πλανᾶται μόνη.

Τώρα μὴ ζητῆς τὸ κιάλι
νὰ κι' ἀλάρης λασοῦστας,
τώρα ἄς βγῶμε πρὶν μὰς βγάλη
τῆς Βουλῆς ὁ μπάμπας-Κώστας.

Π. — Ἦλθε πάλιν ὁ καιρὸς
τῆς δουλειᾶς, τῆς προσευχῆς,
πάλι χεῖμαρρος πυρός,
πάλι βράσιος τῆς ψυχῆς.

Ἐκτακτὸς ἡ Σύνδοος, ἔκτακτα κοντύλια,
τῆς πατρίδος ἀναψὰν τὰ χρυσὰ καντύλια,
ἔκτακτος ἡ Σύνδοος, ἔκτακταις φευταῖς,
ἔκτακτο περίσσευμα καὶ κολοφωταῖς.

Ἐκτακτος ἡ Σύνοδος... πῆταζε καρδιά...
 ἔκτακτος ἡ Σύνοδος... κίρνα, παππαδιά...
 πάλιν ὁ Σιμόπουλος θὰ τὰ φέρῃ γύρο,
 πάλι θὰ τὸ κάψωμε, μωρὲ γειά σου, μίτρο.

Φ. — Πάλι μέλισσαι περνοῦν
 μὲ τὰ μέλισσόπουλα,
 πάλι μέλι μᾶς γεννοῦν...
 γειά σας, Ἐλληγόπουλα.

Πάλιν ἡ χρυσὴ κυψέλη
 γιὰ κηρήνας βγάζει μέλι,
 πάλιν ἴτε, πατριώται,
 κι ὄλους σᾶς καλεῖ σιὰ τῆς,
 πάλι πίνετε και τρώτε
 τὸ νοπὸ περισσιμιά τῆς.

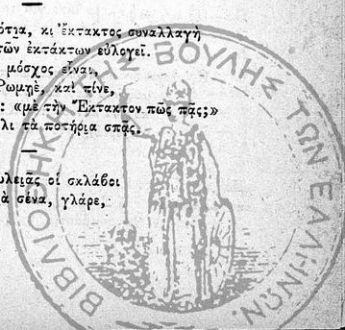
Τοῦτο σῶμα κλωμένο
 κι ἄϊμα προχυνόμενον

χάριν τῶν συγχρόνων
 Περσο-Μηδοκτόνων.

Ἐκτακτος ἡ Σύνοδος... φέρτε τὰ λαγούτα...
 ἔκτακτος ἡ Σύνοδος... μωρὲ τείναι τοῦτα;...
 πάλι τὸ περισσεύμα δὲν θὰ μᾶς ξερύγῃ,
 Στομαφαλίας χεῖμαρρος φθίνει και μᾶς πνίγει.
 Ἐκτακτος κι ὁ Βλάγγαλης, ἔκτακτος κι ὁ Μάτσας,
 ἔκτακτα τὰ θαύματα τῆς ἔκτακτου ρίτσας.

Π. — Ἐκτακτα τὰ φαγοπότια, κι ἔκτακτος συναλλαγὴ
 κάθε βρώσιν, κάθε πόνιν τῶν ἔκτακτων εὐλογοῖ.
 Ἐκτακτος ὁ μέσχος εἶναι,
 τρώγῃ, βρὲ Ρωμηὲ, και πίνῃ,
 πάλι σ' ἴρωτουν προστάται: «μὲ τὴν Ἐκτακτον πὼς πᾶς;»
 πάλι μεθυσμένοι εἶσαι, πάλι τὰ ποτήρια σπᾶς.

Πάλι τῆς δουλειᾶς οἱ σκλάβοι
 μαρτυροῦν γιὰ σένα, γλάρε.

καὶ λαμπύρα, λαμποράδι,
λαμποράτουμ, λαμποράρε.

Φ.—Τώρα πιά πού 'όργαν' εἶσαι, Περικίτε, μὴν ἀγγίζῃς,
κι' ἔδρας φίλῃς πατέρων κατὰ πάντα καινουργεῖς,
φίλῃς ἔδρας, ὅπου σχήμα
διεγράφη πατρικό
τὸ φίλι δὲν εἶναι κριμα,
εἶναι πράγμα φυσικό.

Πρῶτα φίλῃς τοῦ Κόντη, κι' ὕστερα μὲ τὴν ἀράδα
φίλῃς τῶν ἄλλων εἰλων, πού θὰ σώσωσιν τὴν Ἑλλάδα.
Φίλῃς γιὰ νὰ φιλήσω... νὰ φιλήϊ καὶ μάτσα μούσσα,
φίλῃς καὶ τοῦ Πλατούσσα.

Π.—Χίλιαις ὁδοῦ φοραῖς ὡς τώρα τῆς 'φιλήσαμε, μαζέτα,
κι' ὅμως κάθε μας φιλι
μὲ 'φανόταν, Φασουλῆ,
σὺν τὸ φίλημα τὸ πρώτο τοῦ Ρωμαιοῦ 'στὴ Ζουλιέτα.

Φ.— Σκύψε νὰ σοῦ 'πῶ, σακάτη,
κάποιο νέο μυστικό,
λίνε πῶς θὰ γίνῃ κατὶ
κι' ἕνα καλὸ ξαφνικό.

Κι' ὅπως ἄλλοτε 'στὴν Ρώμην τῶν παθῶν τῶν ἀτιτίσσω
ὁ Πομπήιος ὁ μάγας μὲ τὸν Καίσαρα καὶ Κράσσον
ἐκίμαν κι' οἱ τρεῖς ἀντάμα τριανδρίαν ἰσχυράν,
πού κατόπιν διελύθη πρὸς μεγίστην συμφεράν,
ἔπει τώρα κι' εἰς πέρα, καθὼς λέγει μία φημί,
συνεργεῖα Ντεληγιάννη, Ντεληγιώργη καὶ Ζαήμη,
θὰ γενῆ μὴν τριανδρία, δηλαδὴ Τριουμβιράτους,
πρὸς ἀντίθερασιν τοῦ Κόντη καὶ διάσωσιν τοῦ κράτους.

Κι' ἐν τῷ μίση τῶν φωνῶν
ἕνα Πρόεδρον κοινόν
'στὴν Βουλὴν θ' ἀντιπροτείνῃ
καὶ κατόπιν, περπερήθρα,
θὰ διαλυθῆ κι' ἐκεῖνη
σὺν ἀτμός, σὺν μπουμπουλήθρα.

Π.—Κι' ἄλλοι λέν ἢ τριανδρία μῦθος μόνον πῶς θὰ μείνῃ,
πῶς ὁ νέος Λεωνίδας τὸν Μανέτα θὰ προτείνῃ,
κι' ὁ 'ψηλὸς ὁ μπατζανάκης σύμμαχος τοῦ θὰ φανῆ
κι' ἴσως μία θυανδρία μπατζανάκησων γενῆ.

Καὶ φημῶν ἀκούεις σάλους
καὶ μαντάτ' ἀπύπυατα,
κι' ἄλλοι λένε γιὰ τοὺς ἄλλους
πῶς δὲν λένε τίποτα.

Φ.—Κι' ἀρχινοῦν συνηνοήσεις μὲ τὸ στόμα, μὲ τὸ μάτι,
μοῦ μοῦ μοῦ καὶ ψι ψι ψι,
πού θὰ κάνουν τὸν Κορριάτη
νὰ χορέψῃ 'στὸ ταψί.

Καὶ φωνάζει τὸ Κουβέρνο: «πάρτε βάγια, βρε διαβόλοι»
κι' ἄλλοι λένε τοῦ Στεφάνου πῶς τοῦ 'γράψανε 'στὴν Πόλι,
νὰ μουντζώσῃ τὰς συμβάσεις, καὶ νάβῃ κι' αὐτὸς εἰς
νὰ ψηφίσῃ Τσομαζό.

Κι' ἂν δὲν γυρίσῃ 'γρήγορα πρὸς τὸν Ριχὰν τὰ νῦτα
ἴσως τοῦ στεῖλουν ἀπ' εἰδὼ καμμιὰ σπουδαία νῦτα,
κι' ὅπως μὴ πέτρα ἐξασπρη, τῶν ἤλιων ἐξασπρότερη,
κάνει πετράδια ἐξασπρα, τῶν ἤλιων ἐξασπρότερη,
ἔτσι καὶ μὴ Σύνδος ἐκτάκτου ἐκτακτότερη
σκαρῶνει κατὰ 'ξαφνικά κι' ἐκτάκτων ἐκτακτότερη.

Καὶ τώρα πάλι, πού τριπλαῖς μᾶς πλέκουσιν συμμαχίας
μικραῖς μεγαλαῖς στάναις,
πᾶμε κατὰ τὰ Ζάππεια καὶ τῆς Δενδροστοιχίας
νὰ 'δοῦμε παραμάναις.

Π.—Μὰ πρὶν νὰ 'βγοῦμε, Φασουλῆ, 'στὸν καθαρὸν ἀέρα,
δέξου καὶ ράπισα καὶ σθερκαῖς,
δέξου καὶ 'λίγαις ματσουκαῖς,
χωρὶς γερὸ μπαγδάρωμα νὰ μὴν περᾶς' ἡμέρα.

Τὸν Τυγρὸν Γεργάτ' εἰδὼ ὀλοψύχως θρηνώδῳ.

Σὺ μεγαλόγνωμη ψυχῇ, πού τόσο δὲ κορμάκι
τόκανες γίγαντος κορμί, τὸ 'στόλιζες μὲ χάραις,
ψυχῇ, πού σ' ἐφαρμάκωσε πικρὴς σκληρίας φαρμάκι
μέσα 'στῆς πρώτης νεότης σου τῆς φλογεραῖς λαχτάραις.

Πίτα σὲ γῆς ἐλευθερίας φωτολογομένους λόγγους,
εἰδὼ 'στὼν Παρθενῶνων μας τὴν ἄσπρη παρθενία,
πού 'στ'εναίεις γιὰ ὁδοῦ λαῶν, γιὰ ὁδοῦ πατρίδων βόγγους,
καὶ πνιγρὸ δὲν σ' ἐφθανε τὸ χῶτο τὸ φονιά.

Ζωῆ σὲ ρόδα φύσσης καὶ σκόρπισ' εὐδοκίας,
πέτα, ὀνάμιας κορμὰ καὶ στέρεσας καρδιάς.
Σὲ ραῖν' ἢ ὀδὸν μάννα σου μὲ τοὺς 'δικούς μας κρῖνους
καὶ 'στὸ στερνὸ σου σκίρτημα τὰ μάτια τῆς καρφῶνης...
μέσα 'στῆς σκληράς σου τῆς γῆς τοῦς 'ματωμένους θρήνους
ἐλευθερίας κι' ἀδούλωτη 'φτερούγισες σὺ μόνη.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Πλήρεις ἀκμῆς συνάδελφοι, ὁ Γεωργῆς ὁ Τσοκόπουλος
κι' ἕκινος ὁ Πολυδῖος ὁ καὶ Δημητρακόπουλος,
ἐκείδου καθημερινῶς λαμπρὰν ἐφημερίδα,
τούτ'ἔτσι τὴν «Πατρίδα».

Εἰς τόμος ποιημάτων τοῦ 'Αχιλλέως Νήη,
πού λυριμῶν μεγάλων καὶ παθῶς ἀποπνείει.

Αἱ Κυβάρισοι κι' αἱ Δίφνοι τοῦ Μανώλη Δαγλαρίδη,
πού 'στὲ γράφειν ἐπιείδει,
μ' ἄλλους λόγους ἕνας τόμος πρωτοτύπων ποιημάτων
καὶ τιμῶν διηγημάτων.

Πετρόπουλος ὁ Γεωργῆς, 'στὸν ὄρομον 'Απελλοῦ,
ὅπου τοῦ Ν ε ο λ ὁ γ ο υ γραφεία τὰ γνωστά,
σπουδαῖος δικηγόρος καὶ ρίκτης τοῦ καλοῦ
μὲ λόγια μετρημένα καὶ 'λίγα καὶ σωστά.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παραλαίπα πατριώτου,
ἀρθμὰς τριαντατρία, εἰς τὸν ὄρομον τοῦ Διδότου.